

Ν Ο Θ Ο Σ Ε Ξ Ι Δ Ι Α Σ Μ Ο Σ Τ Η Σ Π Ι Σ Τ Ε Ω Σ
 (Ἐξιδιάζομαι ἢ ἐξιδιοποιούμαι = ἰδιοποιούμαι, οἰκειοποιούμαί τι,
 ἐλκύω πρὸς τό μέρος μου, κάμνω ὅλως διόλου ἰδικόν μου.

Ἐξιδιασμός, οὖ (ὁ), ἢ ἐξιδιοποίησις, εως (ἡ)
 Ἐνταῦθα, περί τῶν αὐθαιρέτως (ἐτσιθελικά),
 κατὰ τό δοκοῦν καί παρὰ τό δίκαιον καί τόν Νόμον
 τοῦ Θεοῦ ἐνεργούντων, σφετεριζομένων δέ
 καί οἰκειοποιουμένων τά τῆς Πίστεως
 πρὸς ἴδιον, προσωπικόν ὄφελος!)

---- . ----

ἢ

(Δεύτερος τίτλος)

Ε Ξ Ε Ι Δ Ι Κ Ε Υ Σ Ι Σ Ε Ι Σ Τ Α Π Ε Ρ Ι Τ Η Ν Π Ι Σ Τ Ι Ν
 (Ἀποκλειστική εἰδίκευσις περί τι. Περιορισμός εἰς μίαν περίπτωσιν.
 Εἰδική μόρφωσις εἷς τι. Εἰδικῶς ἀσχολοῦμαι μέ τί.
 Ἀποκτῶ εἰδικήν γνῶσιν περί τινος.)

---- . ----

«Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν **κερδήσῃ** τόν κόσμον ὅλον, καί **ζημιωθῇ** τήν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ **τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;** ὅς γάρ ἐάν ἐπαισχυνηθῇ με καί τούς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καί ἁμαρτωλῷ, καί ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθήσεται αὐτόν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων» (Μάρκ.8,36-38)

Τά ὡς ἄνω χωρία τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀποκαλύπτουν πόσο ἐπιφανειακά καί **ἀνεύθυνα** στέκεται ὁ καθένας ἀπό μᾶς, μπροστά καί ἀπέναντι στό θέμα-ζήτημα **ψυχῆ**.

Καί **τί** σχέση μπορεί νά ἔχῃ ἡ ψυχὴ μέ τίς λέξεις **κέρδος ζημία ἀντάλλαγμα**; Σέ ᾧ διαρκοῦς ἐμπορικῆς **ἐκθέσεως** εὐρίσκεται αὕτη πρὸς ἀξιολόγησιν τῆς τιμῆς της καί **ἀγοραπωλησίαν**; **Τί** ἐπακριβῶς συμβαίνει μέ τήν ψυχὴν;

Μήπως, ἀκόμη μπορούμε νά κάνουμε κάποιον **παραλληλισμόν** αὐτῆς, ἔστω μέ τά καλυτέρας καί **πλέον** ἐπιτυχεστέρας παραγωγῆς καταναλώσιμα εἶδη ἀπό περιοχῆς προελεύσεως, ἀπαιτούντων καί τό ἀνάλογον **ἀντίτιμον** καταβολῆς καί ἀποζημιώσεως τῆς **ιδιαιτέρας** ἀξίας αὐτῶν -τῆς ἀπό Θεοῦ ἄλλωστε καί τούτων χορηγουμένης-, ὅπως

Γιγάντων Πρεσπῶν, Πατατῶν Ἄνω Νευροκοπίου, Κοκκίνων Πιπεριῶν Φλωρίνης, Μαστίχας Χίου, Αὐγοταράχου Μεσσολογγίου· καί ξέχωρα, τοῦ ἀγαθοῦ καί **συμπαθοῦς** μας Ὑποζυγίου, τοῦ **Γαϊδάρου, Τρικαλινοῦ** ἢ Κυπραΐικου -καί ἄς μοῦ **συγχωρεθῇ** ἡ συμπλήρωσις δι' αὐτοῦ, τοῦ **τόσον** ἀκάκου ἄλλωστε ἐξ ἄλλης ἐπόψεως, ἀναφερομένων ἡμῶν ἐνταῦθα σοβαρῶς εἰς τὰ περί **ψυχῆς**, ὑπάρχοντος ἀποχρῶντος **λόγου** πού πράττω τοῦτο, ὅπως θά διαπιστώσετε κατωτέρω- κ.ο.κ.;

Δέν εἶναι ἀντικείμενο ἀγοραπωλησίας ἡ ψυχή, σέ καμιά **ἀπολύτως** περίπτωσιν!

Ἀνθρωποπαθῶς, **μή** ὑπάρχοντος ἄλλου τρόπου συνειδητοποιήσεως τῆς ἀξίας αὐτῆς, τῆς **ἐλλείψεως** δυνατότητος νά ἀξιολογήσωμεν μέ ἀνθρώπινα μέτρα καί σταθμά, μεθόδους καί τρόπους, ζυγίζοντες, συγκρίνοντες, ἀνταλλάσσοντες μέ κάτι ἄλλο ἴσο ἢ **ἀνώτερο** πρὸς αὐτήν καί μέ αὐτήν· γι' αὐτό καί τό ἴδιο τό Πνεῦμα τό **Ἅγιο** χρησιμοποιεῖ αὐτές τίς **ἀνθρωποπαθεῖς** -ἐπαναλαμβάνω-ἐκφράσεις, νά μπορέσουν νά ἀφομοιωθοῦν ἀπό ἐμᾶς τοὺς ἀπλοῦς, τοὺς χοϊκοὺς, πεπερασμένους ἀνθρώπους, μερικά **οὐσιώδη** πράγματα, τὰ ἐξῆς:

Πρὶν, πρῶτα καί πάνω ἀπ' ὅλα, ὅτι ἡ ψυχή, **μιά** ψυχὴ **ἐνός** καί **μόνου** ἀνθρώπου, ἔχει **τόσο** **μεγάλη** **ἀξία**, πού **δέν** **ἀνταλλάσσεται**, **δέν** «ἰσοφαρίζει» μέ **τὴν** **ἀξία** **ὅλου** **τοῦ** **ἄλλου** **κόσμου**, δηλαδή **ὁλοκλήρου** **τῆς** **δημιουργίας**, **ὁ,τιδήποτε** **ἄλλο** **ὑπάρχει** **γύρω** **καί** **εἰς** **ὁλόκληρο** **τό** **σύμπαν!** Ὅλα αὐτά καί ἂν τὰ κέρδιζε, καί ἔχανε τὴν ψυχὴ του, **δέν** **θά** **εἶχε** **καμιά** **ὠφέλεια**, **κανένα** **κέρδος!** **Τόσο** **μεγαλύτερη** **εἶναι** **ἡ** **ἀξία** **τῆς** **ψυχῆς!**

Καί τό Ὑπερμέγιστο καί Ὑπερύψιστο, τό πέραν καί **ὑπεράνω** τοῦ προηγουμένου λόγου καί τῆς τοποθετήσεως τοῦ θέματος εἶναι, τό ὅτι ὁ Δημιουργός Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ «**δι' οὗ** **τά** **πάντα** **ἐγένετο**» (Ιωάν.1,3), ὁ Ὅποιος «**ἐνεφύσησεν τὴν** **πνοήν** **τὴν** **ζῶσαν**» (Γέν.2,7), ἥτοι **τὴν** **ψυχὴν** **εἰς** **τούς** **μυκτῆρας** **τοῦ** **ἀνθρώπου**· «**ἐξηγόρασε τὸν** **ἀνθρώπον** **διὰ** **τῆς** **σταυρικῆς** **Του** **θυσίας**, **καί** **οἱ** **ἄνθρωποι** **πλέον** **οὐκ** **ἐσμέν** **ἑαυτῶν**, **ἡγοράσθημεν** **γάρ** **τιμῆς**»! (Α΄Κορ.6,20)

Ὅποτε, ὁ ἄνθρωπος **μή** ἀνήκων πλέον εἰς ἑαυτόν, ἀλλ' «**ἐν φόβῳ** **καί** **τρόμῳ** **κατεργαζόμενος τὴν** **σωτηρίαν** **του**» (Φιλιπ.2,12), πρέπει, ὀφείλει, ἐπιβάλλεται - **ἄσχετα** **ἂν** **ἐν** **τῇ** **δοθείσῃ** **ἐλευθερίᾳ** **βουλήσεως** **καί** **τῷ** **αὐτεξουσίῳ** **δύναται** **νά** **ἐνεργήσῃ** **ὡς** **βούλεται**-, **καθηκόντως** **εὐγνωμόνως** **πρὸς** **τόν** **Δημιουργόν** **αὐτοῦ** **φερόμενος** **καί** **ἀνταποκρινόμενος**, **πρέπει** **νά** **μή** **παύε(η)ται** **δευτερόλεπτον** **ν'** **ἀσπάζεται** **καί** **νά** **μελετᾷ** **τόν** **Νόμον** **Του**, διότι «**οὐκ** **ἐπ'** **ἄρτῳ** **μόνῳ** **ζήσεται** **ἄνθρωπος**, **ἀλλ'** **ἐπὶ** **παντί** **ρήματι** **ἐκπορευομένῳ** **διὰ** **στόματος** **Θεοῦ**» (Ματ.4,4), καθ' ὅτι «**Πιστός** **ὁ** **λόγος** **καί** **πάσης** **ἀποδοχῆς** **ἄξιος**» (Α΄Τιμ.1,15).

Καί εάν ἔτσι θά ἔχη τό θέμα, τότε δέν θά παρατηροῦνται καί αὐτά τά παράλογα καί τά παράτολμα, τοῦ «καταμερισμοῦ καί κατακερματισμοῦ» τοῦ Χριστοῦ!

«Μεμέρισται ὁ Χριστός» (Α΄Κορ.1,13) σήμερον, ἔτι περισσότερο τῶν ἀπό Παύλου εἰς Κόρινθον χρόνων.

Ὁ «ἄρραφος χιτῶν τοῦ Κυρίου» (Ἰωάν.19,23), λύσσαξε ἡ Μεταπατερική «Θολολογία», εἰ δυνατόν νά «ξεφτιστῇ τελείως», νά μήν ὑπάρχη ἵχνος ὑφάνσεως!

Λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος κατά τό Βάπτισμά του, στό Ἱερό Χρῖσμα «τόν Καρπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, ἀγαθωσύνη, πίστη, πραότητα, ἐγκράτεια» (Γαλ.5,22), τοῦ δίδει καί ἰδιαίτερα τάλαντα, τά ἐπαυξάνει, ἢ τά χώνει ἐν τῇ γῇ, προκόβει στήν ἀναχώρηση, στήν ἀσκητική ζωή, στήν ἀγρυπνία, στίς ὑπερβολές, στά ἄκρα τοῦ διαβόλου ἀκόμη δυστυχῶς, πρὸς τό θεαθῆναι στούς ἐπισκέπτας· μετατρέψας τό σεμνόν, τό ἀπέριττον, τό εὐσέβαστον, τό εὐλαβούμενον καί τό τρεμάμενον ἀπό φόβον Κυρίου, τό ἀπό Ταμιεῖον, ἀπό μή γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου· εἰς διαλάλησιν καί διατυμπανισμόν τῶν ἀγαθοεργιῶν τοῦ Μοναστηριοῦ ἐν τῇ πόλει διά συσσιτίων καί σιτίσεως χιλιάδων ἀνθρώπων. Τοῦτο δέ, παρά θεσμόν ὁμνησάντων Ἀκτημοσύνης, ἀφανείας καί ἀπορρήτου, μεταβαλλόντων δέ τούς χώρους εἰς Μουσεῖα Εἰκονογραφίας, Εἰκαστικῆς Τέχνης, Κειμηλίων, Ἱερῶν Λειψάνων, Ἐψημένων Καρδιῶν, Διατηρημένων Αἱμάτων Ἁγίων· καί οἱ τῆς Νηστείας καί Ἐγκρατείας διδάσκαλοι, σέ πρώτη ζήτηση θεῶνται συναπολαμβάνοντες μετά τῶν ἐπισκεπτῶν-μουσαφिरαίων π.χ. τίς ἐπιτυχημένες πίττες, ἐπιδεικνύοντες καί τόν Παρασκευαστήν Ἠγούμενον, Ζυμωτήν τῶν φύλλων τῆς πίττας σέ φίλμς, τόν ὅποιον ἀκούομεν νά ποιῆται ἀνάλυσιν τῆς καταξιωμένης καί τοσοῦτον προηγμένης γεύσεως τυγχανούσης, ὅτι κατά τήν παρασκευήν αὐτῆς προσθέτει εἰς τά ὑλικά καί λεμόνι ἢ λικέρ ἢ τί ἄλλο, καί οὕτως ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐξαιρετική γεῦσις καί ἡ κρούστα· μεταβαλλομένης καί ἐξαντλουμένης τῆς ὅλης -κατά τά ἄλλα πνευματικῆς δῆθεν καί ψυχοφελοῦς(!!!)- συζητήσεως εἰς Γαστριμαργικῆς φύσεως ὑπόθεσιν καί διάλογον, εἰς Κορυφαῖον Ἀγιορείτικο, ἄφθαστο-ἀπαράμιλλο Τσελεμεντέ καί μή χειρότερα... Ποῦ; Ἐκεῖ ὅπου «μέ νηστεία μέ ἀγρυπνία καί προσευχή κάποτε ἐλαμβάνοντο τά οὐράνια χαρίσματα»!

Καί προχωράει παρακάτω ὁ Μεγαλογέροντας αὐτός τώρα καί λέει στόν ἐπισκέπτη. Στό τάδε Μοναστήρι, ἢ στήν τάδε Ἐκκλησία, ἢ στό τάδε Καλύβι ἢ, ἢ, ... εἶναι ὁ τάδε ὁ ὅποιος ἔχει «προφητικόν» χάρισμα, ὁ ἄλλος ἐκεῖ ἔχει «διορατικόν», ὁ πῶς κεῖ τοῦτο, ὁ παρά πέρα τό ἄλλο...

«Οὐδέν ἀνίατον διά τόν Ἅγιον Νεκτάριον», εἶναι «ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ ΝΕΚΤΑΡΙΑΚΗ», οὔτε τοῦλάχιστον «ΘΕΟΝΕΚΤΑΡΙΑΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ», ἐνῶ, ἀκόμη

περισσότερο, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι **παρακατιανοί**. Καί τοῦ «γυρίσαν μιά ταινία»(!), μιά ἐργάρα(!) «ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ», κάτσε καλά!!! Οἱ ἄλλοι εἶναι μεσοβέζικοι, «**ἡμιτασιόν**» οἱ πῖο πολλοί, μπροστά του!

Τό φιαλίδιο μέ τό «**τίμιο αἷμα**»(!) τοῦ Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτη κάνει θαύματα μέ τή **σέσουλα**. Τό ἔφερε καί ὁ Μπαρδάκας ὁ Καλαμαριάς μέ τόν Δαμιανό τόν **Σιναίου**. Τό Πανακήρατο καί Πανάσπιλο Αἷμα τοῦ **Χριστοῦ** δέν τό ἀνέφερε **οὔτε μία φορά!** Ἴσως δ' ἀμφοτέρους **ἀδρανεῖ** -ἄπαγε τῆς βλασφημίας!

Χριστιανοί μου, **τρελλαθήκαμε** πιά;! Παραφρονήσαμε **τελείως!** Ἔπαυσε νά εἶναι «ὁ ὦν», «ὁ Χριστός, **χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας**»;;; (Ἑβρ.13,8)

Ἐκτός ἀπό μιά **τιμητική προσκύνηση** πού ἀφῆκε καί ἔδωκε τό δικαίωμα, τί **ἀντιποίηση ἀρχῆς** εἶναι αὕτη; Μέ **ποιό** δικαίωμα ἀπό μᾶς τούς ἐπιζῶντας ἐνασκεῖται-πραγματοποιεῖται αὕτη, καί **πῶς** ἐπιβαρύνουμε τίς ψυχές τῶν «**εὐαρεστησάντων τῷ Θεῷ, φίλων αὐτοῦ**»; (Ψαλ.138,17)

Τούς **ρωτήσανε**, οἱ «προκομένοι» οἱ πρωτοστατοῦντες **ψευτοἄγιοι** Ἀγιορεῖτες, ναί, οἱ **ψευτοἄγιοι** καί ὀσιώτατοι καί ἀποπνευματοποιημένοι (!!!!!) πού κάνουν τά ὅλως **ἀντίθετα** ἀπ' ὅσα καί ὅ,τι **ὑπεσχέθησαν** -ἐκτός ἐξαιρέσεων πού **διακαῶς** ἐπιθυμοῦν νά διορθωθῇ καί νά **ἐκλείψῃ αὐτό τό χάλι**-, τούς **ρώτησαν** μέ τόν Πατριάρχη μαζί, ἂν τά ἐγκρίνουν οἱ Νεοφανεῖς Ἅγιοι ὅλα αὐτά τά κομπογιαννίτικα, τά **ἀπαράδεκτα** τερτίπια, πού δέν ἀντέχουν δοκιμή καί κρίση «στή λυδία λίθο», τό **Ἱερό Εὐαγγέλιο**; Καί τά **καινοφανῆ** θεσπιζόμενα καί ἐγκρινόμενα περισσότερο, τά ἐκ **βάθρου** ἀπορριπτέα, **πῶς** τά στέργουν· καί ὅχι μόνον αὐτοί, οἱ ἐν τῷ **Ψευτοαγίῳ** πλέον -ἔτσι πού κατήντησε- Ὅρει, πού ἡ Παναγία **ἀποστρέφει τούς ὀφθαλμούς της μετά τοῦ Υἱοῦ της**, ἀλλά καί ἐν ὅλῃ τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπικρατείᾳ ὑπάρχουσι καί ἐν ταῖς **πλείσταις** διαφόροις Ἱεραῖς Μοναῖς ἐγκαταβιοῦσιν ἐκεῖσε, **Μοναχοῖς**;

Παράγινε τό κακό. Ἐώκειλε **πολύ** τό πρᾶμα. **Μόνο** τό Ἀπολυτίκιο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Πολυούχου καί Προστάτου **Κερκύρας**, ἔπρεπε νά τούς ἀνακαλῇ διαρκῶς στήν **τάξη**. «**Δόξα, Ἅγιε, σ' Αὐτόν πού σέ δόξασε, τόν Χριστόν. Δόξα, σ' Αὐτόν πού σέ θαυμάστωσε, πού δι' αὐτοῦ θαυματουργεῖς. Δόξα σ' Αὐτόν, πού διά σοῦ καί μέσῳ σοῦ ἐνεργεῖ ἰάματα**».

Αὕτη εἶναι ἡ σωστή τοποθέτησις τοῦ ζητήματος, καί ἡ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπόφασις. Καί **Παύλῳ** ἀκόμη «**ἀπόκειται ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει αὐτῷ Κύριος**» (Β' Τιμ.4,8). **Οὐ** μόνον δέ τοῦτο, διότι «**πάντες οἱ ἅγιοι πού μαρτύρησαν γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, οὐκ ἐκομήσαντο τήν ἐπαγγελίαν, -δέν στεφανώθηκαν ἀκόμη-, γιατί ὁ Θεός προέβλεψε κάτι **μεγαλειωδέστερο**, νά **μή** τούς**

στεφανώση, χωρίς νά εἴμαστε κι' **ἐμεῖς** ὅλοι παρόντες» (Ἑβρ.11,39). **Καί** ὁ Παῦλος καί **κανείς** ἀκόμη δέν ἔχει στεφανωθῇ!!!

Ἄλλο ἄν ὁ Πατριάρχης κι' ὅλοι οἱ ἀφελεῖς καί ἀνεύθυνοι «τοῦχουν ἀλλάξει τά **φῶτα**» τοῦ πράγματος καί τοῦ θέματος -ὅπως καί **τόσων** ἄλλων, ἄλλωστε-, καί κατὰ τό λεγόμενον, «**μή** θέλοντας ὁ ἀγιογράφος καί **ἐπιμένοντας** ὁ Βλάχος, ἔκανε τόν Ἅι Γιώργη μέ **κόκκινα** τσαρούχια»...

Αὐτός ἔχει καλές **ἀγκινάρες**. Αὐτός ἔχει καλόβραστα νόστιμα φρέσκα **κουκκιά**. «**Ἀγκινάρα καί κουκκί, πάρτε ἀπό τόν Ἀγγελῆ**», γιά μᾶς τούς 80ρηδες καί πάνω! Γιά νά θυμηθοῦμε καί τό **τόσο** ἀνάγλυφο Ἀναγνωστικό τοῦ Δημοτικοῦ μας Σχολείου, ἐκείνων τῶν χρόνων πού δέν ἐλπίζουμε ὅτι θά ξανάρθουν.

Αὐτός κάνει ἐξαιρετικό **Ἐξπρέσο** καί **Καπουτσίνο**!

Αὐτός κάνει **ένα** γύρο, καί **κάτι** σουβλάκια, **τί** νά σοῦ πῶ; **μ ο ὄ ρ λ ι α !**

Γιά τούς σύγχρονους καί τούς **μοντέρνους** !!!!! ... δ ἄ υ τ α

Ἔτσι τόν θέλουμε τόν Χριστιανισμό;!!!

Ποιός δεύτερος Σωτῆρας ἔχει ἐξαγοράσει κάτι **Κρυφοαρουραίους**; Ποιός ἄλλος παρά ὁ **Σατανᾶς**, καί εἰσάγουν αὐτά τά **ἐξαμβλώματα**, προετοιμάζοντας τήν ὁδό τοῦ **Ἀντιχρίστου**;

Δέν τά ἐμπεριέχει **ὅλα** ὁ Χριστός καί ὁ «**Πιστός καί Πλήρης**» (Α' Τιμ.1,15 & 4,9), «**πρός ζωήν καί εὐσέβειαν μετά περισσείας**» (Β' Πέτρ.1,3. Ἰωάν.10,10), παραχωρηθεῖς **λόγος Του**;

Τί θά πῃ, **τί** «φροῦτο» εἶναι αὐτή ἡ καινοφανής **ἐ ξ α τ ο μ ί κ ε υ σ ι ς**, ἡ **ἐ ξ ε ι δ ί κ ε υ σ ι ς**, καί ἡ **ἐ ξ ι δ ι ο π ο ί η σ ι ς**, ὠρισμένων ἀρετῶν καί χαρισμάτων ἀπό μερικούς;;;

Ποῦ πάει τό «**ἵνα ᾗτε τέλειοι, ἐν μηδενί λειπόμενοι**» (Ἰάκ.1,4), «**ἵνα ἄρτιος ᾗ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος**» (Β' Τιμ.3,17), **ὀλοκληρωμένος**, νά **μή** τοῦ λείπη νά μή ὑστερῇ σέ κάτι;! Νά μή **ὑπο-λείπεται** (= θέλει συμπλήρωμα) ;

Ἡ ἐν τῷ 12ῳ Κεφαλαίῳ ἐνότης περί «**Ποικιλίας καί ἐνότητος** (ἀκριβῶς) **τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων**» τῶν ὑπό τοῦ Παύλου ἀναλυομένων ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθίου στίχοι 1 ἕως 11 ἐπιστολῇ του, δέν τήν μελέτησαν **ποτέ**;

«Τάς διαιρέσεις τῶν χαρισμάτων δέν τάς κάνει τό **αὐτό Πνεῦμα**; Τάς διαιρέσεις τῶν διακονιῶν δέν τάς κάνει ὁ **αὐτός Κύριος**; Τάς διαιρέσεις τῶν ἐνεργημάτων δέν τάς κάνει ὁ **αὐτός Θεός**, ὁ ἐνεργῶν τά **πάντα ἐν πᾶσιν**; Δέν δίδεται ἐκάστῳ Μεγαλογέροντι ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τό **ἴδιον αὐτοῦ** συμφέρον **πρῶτον**;

Εἴτε διὰ τοῦ **Πνεύματος** δίδεται λόγος σοφίας, εἴτε ἄλλω λόγος γνώσεως κατὰ τό **αὐτό** Πνεῦμα, εἴτε ἐτέρω πίστις ἐν **τῷ αὐτῷ** Πνεύματι, εἴτε ἄλλω χαρίσματα ἰαμάτων ἐν **τῷ αὐτῷ** Πνεύματι, **ἄλλω** δέ ἐνεργήματα δυνάμεων, **ἄλλω** δέ προφητεία, **ἄλλω** δέ διακρίσεις πνευμάτων, **ἐτέρω** δέ γένη γλωσσῶν, **ἄλλω** δέ ἐρμηνεία γλωσσῶν· πάντα δέ ταῦτα ἐνεργεῖ **τό ἓν καί τό αὐτό Πνεῦμα**, διαιροῦν ἰδιαιτέρως ἐκάστῳ καθὼς **αὐτό τό Πνεῦμα** βούλεται» (Α΄Κορ.12,4-11).

Ποῦ καί **ποιός** σατανόπληκτος ἄλλος, ἐξ ἐτέρου **ὅποιουδήποτε** καί **ὀποθενδήποτε**, διαπιστώνει περιθώρια νά εἰσαγάγῃ δικές του **προσωπικές**, αὐτοπροβολῆς ἐξ ἐγωῖσμοῦ, ἐπάρσεως καί ἀρχομανίας θεωρίες καί «πιστεύω» **ἄλλα**, **ἐκτός** τοῦ εὐαγγελίου, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς Γνησίας καί **ἀκραιφνοῦς** Ὁρθοδόξου Παραδόσεως; Καί ἐκ τῆς **Νήψεως** καί τοῦ **Μοναχισμοῦ** ἀκόμη ἂν ταῦτα προέρχονται, **μή** ὅμως συμφωνῶσι **κυρίως** καί πρωτίστως ταῖς Γραφαῖς!

Ὁ Χριστός, **δέν** μᾶς ἔκανε «**φίλους**» (Ἰωάν.15,15) γιά νά ἀριστεύωμε σέ **Τσελεμεντέδες** γαργαλιστικῆς καί ἐξαπτούσης τās ἡδονάς **Γαστριμαργίας**, οὔτε νά μαζευώμεθα «**δύο ἢ τρεῖς εἰς τό Ἑκείνου ὄνομα**» (Ματθ.18,20) στό Καπηλιό νά «μπεκρουλιάζωμε», φθεγγόμενοι ρήματα τοῦ **οἶνο-πνεύματος!** Ἄλλα εἶναι τά «**λόγια** τοῦ Πνεύματος, **τά λόγια Κυρίου λόγια ἀγνά**» (Ψαλ.11,6)

Θά προοδεύουμε ὅπου μᾶς **ἀρέσῃ** ἢ ἐκεῖ πού **μποροῦμε**, ἢ ἐκεῖ πού **διευκολυνώμεθα**, ἢ ἐκεῖ πού μᾶς **ταιριάζει**, καί θά κάνουμε **ἀβαρίες** σέ **ὅλα ἢ σέ μερικά ἄλλα**, ἢ θά **τά περνᾶμε ξώφαλτσα**, κατὰ τό **δοκοῦν ἕκαστος**;

Ἦ, θά τό εὐτελίσουμε **τελείως** τό θέμα τῆς πίστεως, καί θά τό καταντήσουμε, «**ὁ καθένας στό εἶδος του, κι' ὁ Λουμίδης στὸν Καφέ του**», ὅπου καί **ὅπως** γουστάρει κατὰ τήν **προσωπικήν** του κρίσιν καί ἐπιλογήν· πού θά ἔχῃ ἐνδεχομένως ἐκσυγχρονισθῇ, ἀνακαλύψας ἓνα **νέο ΛΟΥΜΙΔΗ** του, ἀντικαθιστῶν τόν «**Ντεμοντέ**» πλέον κρινόμενον τόν Προπολεμικόν, μέ τόν τήν **τελευταίαν** μόδαν καί φίρμα εἰσάξαντα ἀπό τās Εὐρώπας καί τās ΗΠΑ, **ξεῖπα** καί **δέν** λογαριάζω κανέναν καί τίποτε;;;!!!

Στέκουν τά τοῦ κόσμου αὐτά φρονήματα, ἀπό τῶν ὁποίων **ρητῶς** καλούμεθα νά ἐξέλθουμε, «**ἀφορίσθητε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἐξέλθετε, καί ἀκαθάρτου μή ἅπτεσθε, καί ἔσομαι ὑμῖν εἰς Πατέρα καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱούς καί θυγατέρας, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ**»;! (Β΄Κορ.6,17).

Ὑγλη, ἡδονή, ζωή, ὑγεία, καλοπέραση, **χωρίς** θλίψη, **χωρίς** δοκιμασία;;;

Τό «**πᾶσαν χαράν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις**» (Ἰακ.1,2), πάει **περίπατο**;;;

Τό «εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης. Στενή ἡ πύλη καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωήν, καί ὀλίγοι εἰσίν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν!»;;; (Ματθ.7,14).

«Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον»;; (Ἰωάν.16,33)

Πατριάρχα, Μεγαλογεροντάδες, Χοντροκοιλοκρεμαστομουστακάδες, Ἀρχιὑποκρίταροι Χαμηλοβλέποντες Πνευματίκαροι, πού περικρύπτετε ἑαυτούς γιά νά γίνεστε **πιό** ἀναζητούμενοι, ἀναντικατάστατοι καί περιζήτητοι -ἀπουσιάζοντος δῆθεν τοῦ Χριστοῦ- εἶτα, -τεχνηέντως σατανοκινήτῳ κεκριμένῳ ἐγωϊσμῷ- **πιό** φανεροί καί ξακουστοί Σωτῆρες τοῦ κόσμου ἀποβαίνοντες-ἀναδεικνύόμενοι, ἐπιδιώκοντες καί **κατορθοῦντες** ν' ἀποκτᾶτε ἰδίους ὁπαδούς, **μή** συγχρωτιζόμενοι, ὅμως, μηδέ **χαίρειν** λέγοντες πρός τούς ἔχοντας ἐγγύς **ἄλλην** Ποίμνην, συναδέλφους, **ἀδελφούς** (κατά τά ἄλλα) ἐν Χριστῷ Γεροντάδες, μή μειωθῇ τό πρεστίζ, ἡ φίρμα καί ἡ Φήμη, ἀποστασιοποιούμενοι καθ' ἡμέραν ὅλο καί περισσότερο ἀπό τοῦ Ἐνός καί **Μόνου Ποιμένος**, Σωτῆρος Χριστοῦ, «ἀναπτύσσοντες καί ἐπαυξάνοντες» εἰς ἕκαστος ἴδιον (δῆθεν) **προσωπικόν Χάρισμα**, τό ὁποῖον **δέν** παρέχεται -ὁπωσδήποτε- (καί) παρά Κυρίου τοῦτο, **οὐδέ** ὑφ' ὑμῶν καλλιεργεῖται, ἀλλά προσδίδεται ἀρχικά ὡς τίτλος ἀπό βεβλαμμένους καί **θαυματολάγνους** τύπους, καί **ἀγαθομαροῦλες** τοῦ κόσμου· τά γνωστά «**γυναικάρια τά σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, τά ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις, τά πάντοτε μανθάνοντα καί μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα, εἰς τάς οἰκίας τῶν ὁποίων ἐνδύnete (μπουκέρνετε) καί τά αἰχμαλωτίζετε**» (Β' Τιμ.3,6-7), γιά νά τά κάνετε ψευτομοναχές ἀποτυχημένες, ἢ νά τούς **ἄρπάξετε** **τίς** **περιουσίες**, νά τίς ξεζουμίσετε, πετάγοντές τες **πέρα** ὕστερα σάν στυμμένες λεμονόκουπες! Ἀπό τέτοια **χορτάσαμε...**

Καί ἐνῶ γνωρίζετε, ἀπό τά **σχέδια** ἀκόμη, τί Μανσωλεῖο θά δεχθῇ -τό **σκωληκόβρωτο** ἄλλως σαρκίον σας, ἂν ἀθάπτετο ἐν χώματι-, συνευδοκεῖτε, καί τό **φούλ** φορμολιασμένο καί ταριχευμένο σῶμα σας τοποθετεῖται εἰς ἀπό **καιρόν** προκατεσκευασμένο Δωμάτιο-Τάφο-Μνημεῖο, μέ πλαϊνή κλίμακα καθόδου καί εἴσοδον, μέ καθημερινόν λιβανωτόν καί δεήσεις προσφερομένας, ὑπεραρκούσας καί ὑπερβαινούσας καί τάς τοῦ Μνημείου τοῦ Παναγίου **Τάφου**· τοῦ Τάφου τοῦ Ἀναστάντος **Χριστοῦ**· τοῦ Τάφου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπήγασε καί ἀνέτειλε καί πάλιν ἡ **Ζωή**, νικήσασα τόν θάνατον, **Πηγή τῆς Ζωῆς** καί **Αὐτοζωή Ὦν**, ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός!**

Γιά νά ξημερώση μετά ἀπό ὠρισμένα ἔτη ἡ ὥρα καί ἡ στιγμή, κατά τήν ὁποίαν τό μουμποποιημένον πλέον, καί **μή** εἰς τήν γῆν, μή εἰς τό χῶμα ὑπό τῶν **σκωλήκων** βρωθέν σῶμα, θά τεθῇ μετά τήν ἀνακομιδήν αὐτοῦ εἰς διαρκῇ προσκύνῃσιν, τιμητικὴν **τοσαύτην**, ὅμοια πρός τήν ὁποίαν **δέν** τιμᾶται καί **δέν** λατρεύεται,

ἀλίμονον, ἡ εἰκὼν καὶ ἡ Παρουσία τοῦ ἐν **Τριάδι Θεοῦ**, ἡ τῆς **Κυρίας καὶ Μητρός ἡμῶν Θεοτόκου Μαρίας**, καὶ τοῦ **Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**, «**τοῦ Ναζαρηνοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου**»! (Μάρκ.16,6)

Εἰς αὐτά, δυστυχῶς, ὡς εἰς **ἀρνητικήν** «πνευματικήν πρόοδον» αὐτῆς τῆς ἀπαραδέκτου καὶ **ἀποβλητέας** τακτικῆς, βοηθᾷ ν' ἀναπτύσσεται κάθε μέρα καὶ περισσότερο ὁ **Μοναχισμός** καὶ δὴ ὁ κεκρυμμένος ἐγωϊσμός ἐν τῷ λαβόντι **ἐπικινδύνους** διαστάσεις Γερωντισμῶ, τῷ ἐν **πολλοῖς ἀνθαιρετοῦντι**, ἔνεκα τοῦ ὅτι αὐτόν συνήθως ἐνδύονται σὺν τῇ παρόδῳ τῶν ἐτῶν ἐν τοῖς Μοναστηρίοις νά παίξουν τὸν ρόλον τοῦ Γέροντος, ἄνθρωποι ἄγνοί καὶ ἄθῳοι, **ζηλωταί** ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχοντες, **ἄψητοι** συνήθως ὅμως, ἀδούλευτοι, ἀχτύπητοι καὶ **μὴ** ταλαιπωρηθέντες καὶ σκληραγωγηθέντες ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, **ἄωροι**, «Κονσερβούλες», **μὴ** ἔχουσαι ἀντισώματα ν' ἀντιπαλαίσουν **πράγματι, σθεναρῶς καὶ οὐσιαστικῶς, ἀ ν τ ι κ ε ι μ ε ν ι κ ῶ ς** καὶ **εὐαγγελικῶς ἐρειδόμενοι καὶ στοιχοῦντες**, μετὰ καὶ **κατὰ** τοῦ Κοσμοκράτορος καὶ τῶν **ποικίλων** πειρασμῶν· **μᾶλλον** ἀκούοντες ἀρκούμενοι καὶ ἐπαναπαυόμενοι εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν **γύρω** ἐπαίνους καὶ τάς παρ' αὐτῶν ἐκφραζομένας γνώμας περὶ τῆς καλωσύνης των, τῆς πραότητος, τοῦ ἡσυχίου πνεύματος καὶ χαρακτῆρος αὐτῶν, τῆς ἀνεξικακίας καὶ ἀνεκτικότητος ἀκόμη, καὶ οὕτω φτάνουν νά γίνωνται πλειστάκις ἀντικείμενα **ἐκμεταλλεύσεως** καὶ **θύματα ἐπιτηδίων καὶ λαμογιῶν!** Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστόν καὶ ὡς εἴθισται νά λέγεται, «**τό Μοναστήρι νᾶν' καλὰ...**», ἰσχύει σέ κάθε ἄλλην καὶ εἰς τὴν **παροῦσαν** περίπτωσιν, ὑπαρχούσης ἐνδεχομένως παρακαταθήκης καὶ **ἀφθονίας** πλούτου καὶ ἐπαρκειᾶς τῶν πρὸς συντήρησιν, **δέν** τό πολυβάζουν σεβντὰ μεγάλο τό θέμα, **οὔτε** ὁ ἴδιος ὡς Ἡγούμενος καὶ Γέροντας, ἢ σκέτος Μεγαλογέροντας, **οὔτε** οἱ Μοναχοί· προσπερνοῦν **κάθε** κατάστασι, ἀρκεῖ νά **μὴ** μειοῦται ἡ φήμη τοῦ Γέροντα καὶ τοῦ Μοναστηριοῦ, γιὰ τὰ **Ἰδιαίτερα** Χαρίσματα πού ὑπάρχουν σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πρὸς τὰ ὅποια σπεύδει ὁ πιστός λαός νά βρῇ ψευτοπαρηγορίαν **ἐφήμερη**, γιὰ τοῦτο τό πρόβλημά του στὸν ἕνα, γιὰ κεῖνο στὸν ἄλλον. Καὶ πελαγοδρομεῖ καὶ πλανᾶται καὶ αὐταπατᾶται, καὶ παραπαῖει **μὴ** ἀναπαυόμενος στήν οὐσία καὶ κατὰ βάθος, παρὰ κάνοντας μίαν ψευτοφυσιολατρικὴν **ἀλλαγὴν**, συζητώντας καὶ διαλεγόμενος σέ ἕνα ἥρεμο καὶ κατανυκτικὸν **περιβάλλον** μέ ἕναν ἀπλῶς ἥρεμο, ἢ πού μιλάει γιὰ **Χριστό** ἄνθρωπο· πράγματα τὰ ὅποια σέ ἀνάλογες συνθήκες ἡ **ἴδια ἡ Γραφή** θά στά προσέφερε **πιό** πηγαία, δροσάτα καὶ κρυστάλλινα· τὰ ἀπὸ **ἀνεύθυνα** χεῖλη τώρα προφερόμενα λόγια, τό μεγαλύτερο ποσοστό ἐκ τῶν ὁποίων **ἀντίκειται** πρὸς τὴν Γραφήν, ὅπως συνήθως συμβαίνει. Διότι **οὐδεὶς** σοφώτερος τῆς **Αὐτοσοφίας**, ἡ ὁποία εἶναι αὐτός ὁ «**παρεδρεύων τῷ Πατρὶ Υἱός καὶ Λόγος**» (Σοφ.Σολ.9,4), **ὅσα** χρόνια καὶ ἂν μελετᾷ τὴν Βίβλον, ἀφοῦ δυνάμεθα νά ἐπικοινωνῶμεν ἐμεῖς οἱ **ἴδιοι** μέ τὴν Αὐτοαλήθεια, τὸν **Χριστόν**, **χωρὶς** τοὺς κακοὺς ὁδηγούς, τοῦ **πλήθους** τῶν ἀναφυέντων συγχρόνων

Γεροντάδων, πού ὁ καθένας στὸν κῆπο του διάλεξε καὶ καλλιεργεῖ οὐτοπιστικά, δῆθεν καὶ ἀπὸ **μιά** ἀρετή, **ἓνα** χάρισμα, **μὴ** ἐνδιαφερόμενος γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα, **ἀπομυζῶν** τὰ θύματά του, ἐκμεταλλευόμενος **ποικιλοτρόπως** αὐτά, δεχόμενος ἐκδουλεύσεις καὶ ἐξυπηρετήσεις, **λυμεῶν** ἐν τέλει τούτων ἀποβαίνων, ἔχων ἀποπλανήσει αὐτά ἐκ τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἤδη ἀπὸ **καιροῦ**. Εἵπομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν κατὰ κόρον· «**χωρὶς ὁδηγόν ὅλοι σῶζονται. Μὲ κακόν ὁδηγόν ὅλοι χάνονται**»!!!

Ἄς προσέξωμεν ἰδιαιτέρως, διότι ἡ Γραφή **δέν** λέει «**Ο ΠΟΙΩΝ ΕΝ, ΚΑΤΟΡΘΟΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ!!!!!!!**»

Λέγει, «**ὁ ἐν ἐνὶ πταίσας, γέγονε πάντων ἔνοχος**» (Ιακ.2,10). Σέ **ἓνα** ἔφταιξες, εἶναι σάν νά ἔφταιξες σέ **ὅλα**! Γιατί αὐτή ἡ **μιά** ἀμαρτία, σπιλώνει καὶ ἀχρηστεύει καὶ **ὅλες** τίς ἄλλες. Εἶναι σάν μέσα σέ ἓνα δοχεῖο **γεμᾶτο μέ καθαρό κρυστάλλινο πόσιμο νερό**, νά πέση **ΜΙΑ** σταγόνα **δηλητήριο**! **Δέν** πίνεται κατόπιν τό νερό, **παύει** νά ἐνέχη τήν **ἀπόλυτη** καθαρότητα καὶ τήν διαβεβαίωσιν τῆς **ἀκινδυνότητος** πρὸς πόσιν!

Λοιπόν, **συλλογικὴν** τιμὴν καὶ ὑπακοὴν εἰς τὸν λόγον καὶ τό θέλημα τοῦ Παναγάρχου καὶ Πανσόφου Θεοῦ, καὶ **μὴ** ποιᾶν τινα ἐπὶ μέρους **τμηματικὴν**, κατὰ τό **δοκοῦν ἐπιλογὴν καὶ προτίμησιν αὐτῶν**, διότι **οὐχί** ἄνευ αἰτίας ἐνομοθέτησε τὴν **κάθε** λεπτομέρειαν τῶν ὧν μᾶς ἀφῆκεν καταγεγραμμένα διὰ Πνεύματος Ἁγίου, **ἐν** τε τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

Ποτέ δέν θά προεκλέξωμεν, δέν θά προκρίνωμεν καὶ **δέν** θά ἐ ξ α τ ο μ ι κ ε ύ σ ω μ ε ν οὐδέν ἐξ αὐτῆς. Σφαιρικά ἀλλὰ καὶ εἰς **βάθος**, ἐπιμελῶς καὶ **ἐμβριθῶς** θά μελετῶμεν αὐτήν.

Δέν θά προσθέσωμεν καὶ **δέν** θ' ἀφαιρέσωμεν ποτέ **τίποτε** ἐξ αὐτῆς.

Ὅσα ἀναφέρονται στή Γραφή, θά λάβουν **ὅλα** χώραν καὶ θά ἐκπληρωθοῦν «**μέχρι πού δέν θά παραλειφθῇ οὔτε ἓνα γιῶτα τῆς ἀλφαβήτου, οὔτε μιά ὑπογεγραμμένη**» (Ματθ.5,18). **Τόσο** ἀληθινὰ καὶ ἀναπόδραστα (= **ἄφευκτα**) εἶναι **ὅλα** ὅσα ἀναφέρονται καὶ ἐμπεριέχονται-συμπεριλαμβάνονται μέσα σ' αὐτήν!

Μπάσιμο, λοιπόν στό «**Ταμιεῖον**» (Ματθ.6,6) καὶ **μελέτη λόγου Τοῦ Θεοῦ**· «**μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον**» (Γρηγόριος Νύσσης). **Πιό πυκνή ἢ ἐνθύμηση τοῦ Θεοῦ**, ἀκόμα καὶ **ἀπὸ τήν ἀναπνοή!**

Καὶ κατόπιν ὅλων τούτων, Μεγάλη Ἑβδομάδα. **Πέρασαν** αἱ πέντε μωραί καὶ αἱ πέντε φρόνιμοι Παρθένοι, ἀκούγεται **κάθε** βράδυ καὶ ὑπομιμνήσκεται τό νά **μὴ** βρεθῇ τίς ραθυμῶν ἀλλὰ **γρηγορῶν**, θεῶνται οἱ **πάντες** τὴν **ἐσχάτην ταπείνωσιν** τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ ἐρχομένου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Τελούν τό **Φρικωδέστατον** Μυστήριον ψαύοντες τό Πανάχραντον Σῶμα τοῦ Κυρίου, καί διά τῆς μούσης, -καθ' ὅλον ἄλλωστε τό ἔτος- μεριμνῶσιν ἵνα **μή χαθῇ ὁ ἐλάχιστος μαργαρίτης**, ὡς ἐπίσης ὅπως ριφθῶσιν ἐν τῷ Ποτηρίῳ **ἅπασαι** αἱ μνημονευθεῖσαι ἐν τῇ Ἱερᾷ Προθέσει ψυχαί, ὑπέρ ὧν καί μερίδες ἐξήχθησαν, ζώντων τε καί κεκοιμημένων, **μεγίστην ὦνησιν καί ὠφέλειαν δοκοῦντες ἀπολαμβάνειν καί ἔχειν αὐτάς λουόμενας ἐν τῷ αἵματι τοῦ Κυρίου!** Ὑπέρ ὅλων λέγω προσπάθεια **μεγίστη** καταβάλλεται, ἵνα **μή** τί ἢ τίς τῶν μαργαριτῶν ἀπόλυται, ἢ ποιᾷ τινι τῶν ψυχῶν τί τό τοιοῦτον αὐτῇ ἐπισυμβῇ· Ἱερέως **Ἰωάννου** τινος συνωδὰ μόνον ὅλως καί **πλήρως** αὐτοῦ ἀγνοουμένου, ὡσάν **μή** αὐτόν ὑπάρχειν, **μή** ψυχὴν φέρειν, **μή** ἀθάνατον αὐτὴν εἶναι, οὐδεμίαν **παντελῶς** ἀξίαν ἐνέχειν καί πρὸς πᾶσαν τὴν κτίσιν οὐδενός ἀνταλλάγματος αὐτὴν χρήζειν.

Εὐχαριστῶ πάντας, ἀπὸ Ἐπισκόπου καί τοῦ φυλακίσαντός με π. Κωνσταντίνου Τσίτσελα, ἕως τοῦ **ἐσχάτως** χειροτονηθέντος Διακόνου ἢ τοῦ εἰσελθόντος εἰς τὰς Τάξεις τοῦ Κλήρου Πρεσβυτέρου, διά τὴν **παντελῇ** ἐπισκοπικὴν καί συναδελφικὴν ἀδιαφορίαν, καί περί **προσευχῆς** -ἔστω- διά **περικράτησιν τοῦ γήρατός μου!** Εἴθε νὰ ἔχετε τὴν ἀντοχὴν καί τὴν δύναμιν ἐν **τοιαύτῃ** σκληροκαρδία καί μετὰ **τοσαύτης** μισανθρωπίας, Τῷ τὴν φιλοπτωχείαν καί φιланθρωπίαν διδάσκοντι **φοιτῶντες**, **πλοῦτον** καί **υγείαν** μόνα φιλοῦντες καί ζητοῦντες, νὰ διέλθῃτε τό ὑπόλοιπον τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος καί ἀξιωθῇτε, **ἄνευ** τῆς ὀχληρᾶς καί **δυσαρέστου** (πάντως) παρουσίας μου, τῆς προκαλούσης τὴν **ἐμφανεστάτην** εἰς τὰ πρόσωπά σας **δυσαρέσκεϊαν**, νὰ συνεορτάσητε ἀναισθητιῶντες ἀλλήλοις, ὅμοιοι ὁμοίοις, **ὁμοίους** ἀγαπῶντες, **Ὑμεῖς** οἴδατε **ποῖον** Ἀναστησόμενον Κύριον· μέ **τοσαύτην πικρίαν καί μῖσος** καλύπτοντες **πλείστας** διφυεῖς ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις, εἰς **πλείστους** χώρους καί τόπους· παίζοντας γιὰ **μιά** φορά ἀκόμα τό **ἀνόσιο** σας τοῦτο **Θέατρο**, ἐμπηγνύοντες σεῖς, παραμένοντες, καί «**μή** διασκορπιζόμενοι ὡς οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ» (Ψαλ.67,2-3), **βαθύτερα** τὴν «λόγχην ἐπὶ τὴν πλευράν Αὐτοῦ» (Ἰωάν.19,34) ἐπὶ τῆς Ἀγίας σήμερον **Τραπέξης** «ἀνασταυροῦντες Αὐτόν» (Ἑβρ.6,6), «**μή** ἀφείς οὐδέ **εἷς** τό δῶρον καί **μή** διαλλαγεῖς πρῶτον μετ' ἐμοῦ, καί **εἶτα** ἀνενεγκεῖν τὴν θυσίαν»!!! (Ματθ.5,24). Διά τόν **Θεόν** δέ τόν ἀπαιτοῦντα τοῦτο, οὐ δι' ἐμέ. Καί διά **τόν λαόν** ποιησάμενος τό ἐφ' ἅπαξ «**ἐξ ἔργου Εἰργασμένον Μυστήριον**», οὐ δι' ὑμᾶς!!!!

Ἀλλά μήπως καί καταλαβαίνετε, ἐκτός ἀπὸ **δυσὸς** **τρεῖς**, τί θά ποῦν αὐτά, Πατέρες; Λυποῦμαι, ἀλλά **αὐτῇ** εἶναι ἡ τραγικὴ ἀλήθεια, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ὅτι **περιαντολογῶ**. Λυποῦμαι, καί **πάλιν** λυποῦμαι. Γιατί τό πλήρωμα δέν γνωρίζει, οὔτε τί θά πῃ **θυμιατό!!!** Δέν ξέρεи πῶς νὰ προσκυνᾷ τίς **εἰκόνες!!!**

Βλέπεις κοτζάμ Σπαρμοκαλόγερο Νικάνορα πού τόν παρακολουθεῖ μέρα νύχτα ἡ **Ὑφήλιος** ἀπὸ Τηλεοράσεως στίς Ἀκολουθίες τοῦ **Νυχθημέρου**, καί προσερχόμενος ἀσπάζεται τὴν Παναγία ἀντί στό πανάχραντο **Χέρι** της, **Μητέρα** μας οὔσα, στό

ὕφασμα τοῦ **μπράτσου** της! Ἀπό ποῦ καί **πότε** θά διδαχθῇ καί θά μάθῃ σωστά καί ὑπεύθυνα, ἔστω τά πιό **βασικά** πραγματάκια ὁ εὐσεβὴς λαὸς προσερχόμενος στό Ναό;

Ὅταν «**χορτάσετε γουρουνίλα, χαρούπια**» (Λουκ.15,16) καί «χαρουπόμελο»... (Λουκ.15,30) (**Παντρεμένοι καί Ἀρχιμαντρίτσια ... μὴ ἐξαιρούμενα, ἴδια ζωὴ** κάνετε καί ἴδια **συμπεριφορά** ἐπιδεικνύετε ἀπέναντί μου), καί «εἰς **ἑαυτόν** ἔλθετε» (Λουκ.15,17), καί ἀντιληφθῇτε καί ἐννοήσητε ὅτι, **δέν** χαράσσω τὴν κάθε λέξη πού γράφω γιὰ τὴν ἀφεντομουτσουνάρα μου, γιὰ τὸ Γιάννη τὸν **Κολοκυθόπουλο** τοῦ Ζαννείου Ὁρφανοτροφείου, πού ἔχει πουλήσει **ἐκατομμύρια** λαχεῖα, καί ἔχει φάει **ἐκατοντάδες** σβερκιές καί κλωτσοπατινάδες ἀπὸ τὴν Ἀξιοπρεπεστάτη καί καθὼς **πρέπει** Πειραϊκὴ Κοινωνία· πού ἔχουν ἀκούσει τ' αὐτιά του τὴ λέξη «**μπάσταρδε**» καί «**μοῦλε**» **ἄ π ε ι ρ ε ς** (ἐν Πειραιεῖ) φορές, καί **δέν** ἔχει ἄλλο **πιό κάτω** νά πάῃ τὸ **χάλι** μου, **δέν** πρόκειται γιὰ τὰ κιλά καί τὸ σαρκίον μου. Πρόκειται γιὰ κεῖνο πού εἶπαμε καί ξαναεἶπαμε καί ἐπαναλάβαμε σέ ὅλο τὸ κείμενο **ἀπειράκις**. Γιὰ κεῖνο πού **δέν** εἶναι δικό μου καί δικό σας, ἀλλ' εἶναι κομμάτι Θεοῦ **ἀνεκτιμήτου** ἀξίας μέσα μου· εἶναι ἡ ἀθάνατη **Ψυχή** μου, πού **δέν** μπορεῖς, **δέν** ἔχεις **κανένα** δικαίωμα, καί **δέν** σοῦ ἐπιτρέπεται παρὰ Θεοῦ, ἐπὶ ποινῇ **θανάτου** νά τολμήσης, καί νά **φανταστῇς** μόνον, ὅτι μπορεῖς νά τὴν βλάβῃς, ἢ νά τῆς προκαλέσης τὸ **ὅποιοδήποτε** κακό καί ζημία. «Τὸ σῶμα δύνασαι νά τὸ **ἀποκτείνῃς**, στήν ψυχὴ **δέν** εἶσαι ἱκανὸς νά ἐπιφέρῃς οὐδεμίαν **ἀπολύτως** βλάβην»! (Ματθ.10,28)

Βρέ, βοσκηματώδεις ὑπάρξεις, **πότε** θά ἀντιληφθῇτε ὅτι ἔχουν **μεγαλυτέραν** ἀξίαν καί σημασίαν οἱ **ἀθάνατες** ψυχές, νά μεταποιηθῇτε σέ **φιλοψύχους** καί **οὐχί** φιλαργύρους, **παύοντες** ν' ἀνατρέχετε ἀκόμα σέ **ράβδους** καί **πλάκες** χρυσοῦ, παθαίνοντες κάθε τόσο τὴν **πλάκα** σας στὶς **Θυρίδες**, μὴ μιμνησκόμενοι οὐδόλως τῆς **μετὰ** τὸν Κατακλυσμὸν **Θυρίδος τῆς Κιβωτοῦ**, στηριζόμενοι σέ Βιβλιάρια καί **Τράπεζες**, σέ Τραπέζια καί **Γλεντοκόπια**; **Εὐαγγέλιο** κρατᾶτε, τὴν **ματαιότητα** αὐτοῦ τοῦ κόσμου κάθε στιγμή συναντᾶτε, τὸ δρεπάνι τοῦ **Χάρου** κάθε μέρα ἀπαντᾶτε, καί **δέν** μαλακώνει, **δέν** μετακινεῖται **χιλιοστό**, **δέν** συγκινεῖται ἀπὸ **τίποτε** ἢ παγωμένη καρδιά σας;

Ἀλλὰ **ποῦ** συναίσθησις, **ποῦ** φόβος Θεοῦ, **ποῦ** πραγματικὴ καί οὐσιαστικὴ γεῦσις καί μετοχὴ **διαρκῆς** στήν Ἀνάστασις καί τὸ Πάσχα τοῦ **Κυρίου**;

Γιὰ νά ὁμολογήσῃ σεμνά καί **ἀπέριττα** ὁ Γεώργιος Γκιάλας, ὁ Ὁρησκευτικὸς μας Ποιητὴς **Βερίτης**:

Πάσχα θά κάνω πάλι σήμερα
 κι' ἔχω χαρά **πολύ** μεγάλη.
Πάσχα θά κάνω πάλι σήμερα,
 γιατί θά κοινωνήσω **πάλι**!

Γ. Βερίτης

«Ὅσάκις κοινωνῶ, **Πάσχα** ἐπιτελῶ»!

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
 ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
 13.4.2023

(Ἐπ' εὐκαιρία τοῦ ἁγίου **Δωδεκαημέρου** καί ἐπὶ τῇ
 εἰσόδῳ εἰς τόν **Νέον Ἐνιαυτόν** τῆς χρηστότητος
 Κυρίου, πού πολλοί πιστοί προσέρχονται εἰς τό **Πο-
 τήριον τῆς Ζωῆς** τά **Χριστούγεννα** ὅπως καί τό **Πά-
 σχα**, ἐπ α ν α π ρ ο ω θ ῶ τό παρόν, συναποστέλ-
 λων καί ὁλόκληρο τό σχετικό μέ τήν **Θεία Κοινω-
 νία** Ποίημα τοῦ **Γ. Βερίτη** « **Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ** » ,
 πρὸς πνευματικὴν στερέωσιν καί ὠφέλειαν, ἥτις ἀ-
 φθόνως καί πλουσιοπαρόχως μεταγγίζεται πάντοτε
 πρὸς ἡμᾶς, διὰ τῶν βαθείας πίστεως ἔργων τοῦ γνω-
 στοῦ μας **Χριστιανοῦ Ποιητῆ**).

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
 31.12.2023

π. Ἰωάννης **Ζαννειόπαις**
 (παιδί τοῦ **Ζαννειοῦ Ὁρφανοτροφείου**)
 Αἰωνία ἡ μνήμη **Ἑλένης καί Νικήτα Ζαννῆ**
Ἑλένη Ζαννῆ: ZANNEION ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Νικήτας Ζαννῆς: TZANNEION ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ
Δοξάζω εὐγνωμόνως Τόν Θεόν
Διά τήν Πρόνοιαν καί Κηδεμονίαν Του!

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ

Πάσχα θά κάμω πάλι σήμερα,
κι εἶν' ἡ λαχτάρα μου μεγάλη !
Πάσχα θά κάμω πάλι σήμερα,
γιατὶ θά κοινωνήσω πάλι.

Μαζὶ κι οἱ δύο μας θά γιορτάσουμε,
ὦ, πόσο τῶχες πεθυμήσει.
«Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα»,
μᾶς εἶπες πρὶν τὸ δεῖπνο ἀρχίσει.

Ἐπιθυμία ἐπεθύμησα !
— πῶς μᾶς φλογίζ' ἡ ἐπιθυμία σου !
πῶς λαχταρήσαμε νὰ γείρωμε
ἀπόψε πάνω στὴν καρδιά σου !

Δέξου μας, σὰν τὸν ἅγιο Γιάννη σου,
πάνω στὸ στήθος σου σκυμμένους.
Δὲ θά σοῦ ποῦμε ποιά ἄγρια κύματα
μᾶς φέραν δῶ μισοπνιγμένους.

Τὰ ξέρεις ὅλα ! Κι ἂν πονούσαμε,
πιότερο σὺ γιὰ μᾶς πονοῦσες·
καί, σιωπηλός, — τὰ χρόνια ὡς διάβαιναν, —
στὸ δεῖπνο σου μᾶς καρτεροῦσες.

Μαζί σου τώρα θά γιορτάσουμε,
καί τὸ τραπέζι 'ναι στρωμένο.
Μὰ πῶς σέ βλέπω, ὦ τρισελεύτερε,
τῇ δουλικῇ ποδιὰ ζωσμένο ;

— «Σταθῆτε, φίλοι ! Ὁ νοῦς σας ἄγρυπνος
κι ὀλάνοιχτ' ἡ ψυχὴ σάν κρίνο,
γιὰ νὰ δεχτῇ, δροσιὰ ἀπριλιάτικη,
τὴν ὕστερη ἐντολὴ πού ἀφήνω.

Ἐγὼ 'μαι ὁ Κύριος κι ὁ Διδάσκαλος.
Μαζί μου ὡς τ' ἄστρα θ' ἀνεβῆτε,
μ' ἀφοῦ στὰ πόδια τ' ἄλλου σκύψετε
καί δουλικῇ ποδιὰ ζωσθῆτε.

Ἐγὼ 'μαι ὁ Κύριος κι ὁ Διδάσκαλος,
μὰ ταπεινώθηκα ὡς τὰ Βάθη.
Ὅποιος τὸ Θρόνο μου λαχτάρησε,
τὸ δρόμο τοῦτο πρῶτα ἄς μάθη !

Μὰ ἐλᾶτε τώρα νὰ γιορτάσουμε.
Χρείαν οὐκ ἔχει ὁ λελουμένος.
Μαζί σας, ἡ χαρὰ μου ἀπέραντη,
κι ἄς εἶμαι κιόλα προδομένος !»

Κύριε, τὰ λόγια σου ἀντηχήσανε
ὡς τὰ κατὰβαθα τοῦ νοῦ μας.
Ἐσὺ διαθάζεις τὴν ἀγάπη μας
μέσ' στὴν καρδιά τοῦ καθενοῦ μας.

Ἐσὺ διαθάζεις τὴν ἀγάπη μας,
καί, πιὸ καλὰ ἀπὸ μᾶς, τὸ ξέρεις
πόσο οἱ ψυχές μας νοσταλγήσανε
σ' αὐτὸ τ' ἀνώγειο νὰ μᾶς φέρης.

Μαζί τὸ Πάσχα θὰ γιορτάσουμε
καὶ τὸν καινούργιο Ἄμνὸ θὰ φᾶμε,
Μαζί σου, ἀκόμα καὶ στὸ θάνατο
— καὶ στὴν ἀνάσταση — θὰ πᾶμε.

Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα,
γιατὶ θὰ κοινωνήσω πάλι!
Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα,
κι εἶν' ἡ λαχτάρα μου μεγάλη!

Ὁ λειτουργὸς προβαίνει ἐπίσημα
τ' Ἀγία κρατώντας ὑψωμένα,
μὰ Ἐσὺ μᾶς κράζεις μὲ τὰ χεῖλη του :
«πιστοί μου, ἐλάτε πρὸς Ἑμένα».

Σεμνὰ κι ἀθόρυβα προσέρχονται
θερμὸς στὰ μάτια ὁ πόθος λάμπει
κι ἀνοίγουν οἱ καρδιές ἐφτάδιπλες,
ὁ Βασιλιάς τῶν ὅλων νάμπη.

Ἀνοίγουν οἱ καρδιές εὐφρόσυνα
καθὼς στὸν ἥλιο τὰ λουλούδια,
κι ἀνέρα φτερουγᾶνε γύρω μας,
αἶρες τῶν ὀρθρων, τ' ἀγγελούδια.

Αἶρες τῶν ὀρθρων μᾶς θωπεύουνε
μέσ' στὴ σεμνὴ φωτοχυσία
τὴν ἐκκλησιά μας ὅλη γέμισε
χίλιων ψυχῶν ἡ παρουσία.

Ἀκτιστε Λόγε καὶ Συνάναρχε,
πόσους ἐκάλεσες σιμά σου!
Γύρω ἓνα πλῆθος ἀναρίθμητο
σιμώνει πρὸς τὴν Τράπεζά σου.

Τούτη τὴν ὥρα ποὺ κυκλώνουμε
τ' ἀφθαρτοπάροχο ποτήρι,
πνεύματα μύρια ὀλοῦθε κίνησαν
γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ πανηγύρι.

Θὰ κοινωνήσω μὲ τοὺς Ἑντεκα
— στὴ νύχτα χάθηκε ὁ προδότης, —
μὲ τὴν Παρθένα Μάνα ποὺ ἔσφιξε
στὴν ἀγκαλιά της τὸν Ἀμνό της.

Θὰ κοινωνήσω μὲ τοὺς Ἑντεκα
καὶ μὲ τὴν πρώτην Ἐκκλησία.
Κοινὴ κι ἡ πίστη κι ἡ λαχτάρα μας
μπρὸς στὴν ὑπέρτατη Θυσία.

Νά, μὲ τοὺς πρώτους, οἱ Ἑβδομήκοντα,
καὶ νά κι ὁ Παῦλος ποῦχει φτάσει
στὰ τρίδιπλα φτερά τοῦ ζήλου του,
πέλαα περνώντας, κάμπους, δάση.

Γεμάτη δύναμη καὶ θέληση
στράφτει ἡ ματιά του, σὰν ἀτσάλι.
Χαίρε, ὦ ποτήρι μυριολάτρευτο
ποὺ τὸν χαλύβδωσες στὴ πάλη.

Νά τῶν μαρτύρων τ' ἀναρίθμητα
ποὺ φτερουγᾶνε πλήθη, γύρω,
κρατώντας, θησαυρὸ σὲ ἀλάσαστρα,
τὸ αἷμα τους, οὐράνιο μύρο.

Πῶς τὴ θυμοῦνται τὴν ἀξέχαστη,
τῶν πιὸ μεγάλων θριάμβων, μέρα!
Στὴ φυλακὴ, πρωί, μετάλαθαν,
τὸ βράδυ στὰ θεριὰ τοὺς φέραν.

Στὴ φυλακὴ, πρωί, μετάλαθαν
 ἐλεύθεροι φυλακισμένοι·
 τὸ βράδι μπαίνουν ἀλαλάζοντας
 στὸν οὐρανὸ ποὺ τοὺς προσμένει.

Χαῖρε Τροφή μαρτυροπλάστρα, Σύ,
 καὶ χαῖρε τῶν ἡρώων γεννήτρα!
 Τὰ νύχια τῶν θηρίων ἐσύντριψεν
 ἡ δύναμή σου ἡ καταλύτρα.

Νά κι ὁ Ταρσίζιος μέσ' στοὺς μάρτυρες,
 ὁ μικρὸς φίλος κι ἀδερφός μας.
 Γειά σου ἀδερφούλη, ποὺ ξεπέρασες
 τοὺς πιὸ τρανοὺς ἐσὺ τοῦ κόσμου!

Στὴ δωδεκάχρονη καρδούλα του
 σφίγγει ὁ Ταρσίζιος τ' ἅγια Δῶρα.
 Δὲ θὰ τὰ ρίξη, κι ἄς οὐρλιάζουνε
 τριγύρω του σκυλιὰ αἰμοβόρα.

Δὲ θὰ τὰ ρίξη στὴν ἀτίμωση,
 — Θέ μου, ἡ καρδούλα του πῶς κάνει! —
 κι ἄς τὸν χτυποῦν, κι ἄς τὸν πληγώνουνε.
 Μὲ τ' ἅγια Δῶρα θὰ πεθάνη!

Νά κι οἱ σεπτὲς χορεῖες προβαίνουνε
 τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως,
 κι ὁ ἱεράρχης κι ὁ σοφὸς ὁ δάσκαλος,
 ὁ βάρδος, ὁ πνευματικὸς, ὁ μύστης.

Νά κι οἱ παρθένες ἀστρομέτωπες
 τ' ἄφθαρτα φέρνοντας στεφάνια,
 καὶ νά οἱ μανάδες τῶν Χρυσοστόμων,
 μὲ τὴ σεμνή τους περηφάνεια.

Ἡ Φοίβη, ἡ Πρίσκιλλα, ἡ διακόνισσα,
ἡ κατηχήτρα, ἡ τίμια χήρα,
κι ἡ δοξασμένη αὐτοκρατόρισσα
ποὺ καταφρόναε τὴν πορφύρα.

Θέ μου, τί πλήθος ἀναρίθμητο
μαζί μας ἦρθε νὰ δειπνήσῃ !
Κι ὅλους, αὐτὸ τὸ θεῖο ποτήρι σου
τοὺς ἔχει θρέψει καὶ ποτίσει !

«Ἴδου βαδίζω...» Κύριε, δέξου με
ξεχνώντας τὸν πολὺ μου ρύπο...
Ἐσὺ ποὺ ἀκοῦς τὸν κρυφὸ πόθο μου
καὶ τῆς καρδιάς μου κάθε χτύπο.

«Ἴδου βαδίζω...» Γήινο τίποτα
δὲν ἔχει τώρα ὁ λογισμὸς μου,
γιατὶ μὲ κάλεσε συντράπεζο
ὁ Βασιλιάς ὅλου τοῦ κόσμου.

«Ἴδου...» Στὸ βῆμα τῶν πατέρων μου
ρυθμίζω τὸ δικό μου βῆμα,
κι Ἐσὺ μὲ δέχεσαι ὡς τοὺς δέχτηκες,
θύτης Ἐσὺ μαζί καὶ θύμα !

«Στῶμεν καλῶς !» Τὰ μάτια, ὀρθάνοικτα,
τὴν ἀγρυπνία τοῦ πνεύματός μας
ὡς δείχνουν, τούτῃ τῇ φριχτῇ στιγμῇ
ποὺ σφαγιάζετ' ὁ Χριστὸς μας.

Εὐλαθικὰ σὰν τὸν προφήτη Σου
τὸν ἀνθρακα στὰ χεῖλη παίρνω,
κι ὡ καθαρμοῦ φωτιά ἀδαπάνητη
ποὺ μέσ' στὴν ὑπαρξή μου παίρνω !

Είδες τὴ δίψα μου τὴν ἄσθηστη,
καὶ νὰ ποὺ μοῦχεις ἀναθρύσει
ἀθανασίας καθάρια νάματα
κι ἀλήθειας κρουσταλλένια βρύση.

Τώρα ξεχνῶ τοῦ βίου τὰ βάσανα
καὶ τῆς ζωῆς κάθε φαρμάκι.
Δὲ χάνομαι ἄσωτα στὰ πέλαγα
μάταια ζητώντας κάποια Ἰθάκη.

Ὁ δρόμος φέρνει πρὸς τὴ θέωση,
διάπλατα μπρὸς μου τὸν ἀνοίγεις,
κι ὥς τὸ στερνὸ — μοῦ τῶπες — βῆμα μου,
ἀπ' τὸ πλευρό μου δὲ θὰ φύγης.

Στὴν ὁμορφιά μας τὴν πρωτόπλαστη
μᾶς ξαναφέρν' ἡ δύναμή σου.
Στὴν ὁμορφιά μας τὴν πρωτόπλαστη
καὶ στίς χαρὲς τοῦ παραδείσου.

Ἀγγέλων λύρες ἀρμονίζονται
καὶ χερουθεῖμ δοξολογοῦνε,
κι ἀρχάγγελοι ἔσκυψαν, θαυμάζοντας,
τὴ μυστικὴ ἔνωση νὰ δοῦνε...

Σ' εὐχαριστῶ ποὺ καταδέχτηκες
στὴ φάτνη τούτη νὰ ξανάρθης.
Ὡ, μεῖνε χρόνια, χρόνια ἀτέλειωτα
μέσα μου, ἀφέντης καὶ μονάρχης.

Μεῖνε γιὰ πάντα, ὅπως καὶ σήμερα
μέσ' στὴν καρδιά μου σ' ἔχω πάρει
μέ τὴν πλαστοουργικὴ σου δύναμη
καὶ τὴν ἀγνιστικὴ σου χάρη.

Μεῖνε, τὸ θάρρος μου κι ἡ ἐλπίδα μου,
φίλος, παράκλητος, Θεός μου!
Μὲ σένα θάμαι παντοδύναμος
καὶ νικητὴς ὅλου τοῦ κόσμου.

Κι ὅταν στερνὰ θὰ πέφτη ἀπάνω μου,
θὰ πέφτη ὁ ἴσκιος τοῦ θανάτου,
στὸ φῶς μιᾶς νέας ζωῆς, ἀθάνατης,
θ' ἀνοίγῃ ὁ νοῦς τὰ βλέφαρά του!